

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi J. J. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt II Ca [...] wydanego w sprawie
z powództwa J. J.
przeciwko M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2022 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) zasądza od powoda J. J. na rzecz pozwanej M. W.
kwotę 467 (czterysta sześćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym,**

**3) oddala wniosek adw. S. Z. o zasądzenie na jego rzecz
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
powodowi w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Skarżący J. J. domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 października 2017 r.,
(sygn. akt II Ca (...)) wydanego w sprawie o zapłatę. Zaskarżonemu wyrokowi

zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 471 w zw. z art. 734 § 1 i 2 oraz 750 k.c. na skutek przyjęcia, że nie rodzi odpowiedzialność odszkodowawczej po stronie pełnomocnika procesowego (pozwanej M. W. jako pełnomocnika J. J.) działanie polegające na braku realizacji woli mocodawcy i sprzeczne z wyrażonymi przez niego życzeniami i poleceniami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna spełniać wymagania formalne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, a uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu. Brak więc któregośkolwiek z elementów skargi skutkuje jej odrzuceniem *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wyjaśnił także, iż wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ. i z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

W odniesieniu do wniesionej skargi w imieniu J. J. stwierdzić należy, że nie zostało spełnione przez skarżącego wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., które kreuje obowiązek uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. W orzecznictwie wskazuje się, że

uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie stosownych dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10). Nie chodzi przy tym o szkodę hipotetyczną (ewentualną), która może dopiero powstać w przyszłości, lecz rzeczywiście poniesioną już w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku np. przez spełnienie świadczenia na skutek wykonania prawomocnego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz z dnia 27 sierpnia 2008 r., II CNP 43/08, nie publ.).

Z uzasadnienia wniesionej skargi wynika, że skarżący wiąże szkodę powstałą w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia (art. 424¹ § 1 k.p.c.) z uszczerbkiem majątkowym w wysokości 2 700 zł. W postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem, zaskarżonym skargą, powód dochodził od pozwanej m.in. odszkodowania w kwocie 2 700 zł w związku z zasądzeniem tej kwoty tytułem kosztów postępowania od J. J. jako strony w innym postępowaniu sądowym, w którym był reprezentowany przez pozwaną jako jego pełnomocnika. Orzeczenie sądu oddalające powództwo odszkodowawcze przeciwko pozwanej z tego tytułu mogłoby być źródłem szkody u powoda jedynie wówczas, gdyby powód rzeczywiście poniósł koszty zasądzone od niego prawomocnym orzeczeniem sądu, w którym to postępowaniu na skutek – jak twierdzi niewłaściwego reprezentowania go przez pozwaną – nie udało mu się skutecznie podważyć orzeczenia sądu w części zasądzającej te koszty. Wówczas bowiem prawomocne orzeczenie sądu oddalające powództwo odszkodowawcze przeciwko pozwanej – zaskarżone obecnie skargą - byłoby przyczyną uniemożliwiającą naprawienie tak powstałej szkody przez pozwaną. Jednak we wniesionej skardze kasacyjnej w żaden sposób nie uprawdopodobniono, że skarżący rzeczywiście koszty te poniósł, a w

konsekwencji, że na skutek prawomocnego wyroku zaskarżonego obecnie skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem poniósł szkodę. Nie wystarczy bowiem wykazać, że na pozwanym ciąży jedynie prawny obowiązek poniesienia tych kosztów. Tym samym nie można uznać, aby powód uprawdopodobnił w skardze wyrządzenia mu szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

Z tej przyczyny skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem została odrzucona z powodu niespełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. O kosztach tego postępowania pomiędzy stronami orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. oraz przepisów § 15 ust. 1 i 2 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).